

Pradinukai gamta kviečia ir džiaugtis, ir ją saugoti

Paklausėme ketvirtokų, ar jų šeimos mėgsta keliauti, sužinojome kai kurių mokinių nuomonę apie Lietuvos gamtos saugojimą.

Dominyka, Augustinas, Tadas: Mūsų šeimos niekada nekeliauja..., bet manau, kad mes visi privalome rūpintis gamta: neniokoti jos, nemėtyti šiukšlių, nedeginti žolės ir nelaužyti medžių šakų.

Vilius, Tomas, Jurgita, Vidmantas: Mūsų šeimos kartais keliauja. Įspūdingiausia kelionė buvo prie Baltijos jūros. Mūsų Lietuvos gamta labai graži, reikia ją saugoti, neteršti.

Airdas: Mūsų šeima dažnai keliauja, labiausiai patiko prie jūros. Reikia saugoti gamtą, kad galėtume ir toliau džiaugtis gražiais ežerais, turtingais miškais.

Pasiteiravome trečiojų, ar jų šeimoms svarbu saugoti gamtą, tausoti aplinką, kaip jie tuo rūpinasi?

Julius sako, kad jie gamtoje išskylaudami ne tik pramogauja, bet ir surenka šiukšles, o žiemą neša maisto žvėreliams.

Justinas, Mantas, Augustė, Klaidas pasakoja, kad žiemą jų šeimos rūpinasi alkstančiais žvėreliais. *Klaidas* taip pat gali pasidžiaugti, kad jų šeima sodina medžius, juos prižiūri. *Rimvydas* tvirtina, kad jų šeima nemažai laiko praleidžia gamtoje – yra net baidarėmis keliavę. Mėgsta grybauti, uogauti. O šiukšlių gamtoje niekada nepalieka.

Paklausėme antrojų, ar jie žino, kokią žalą

gamtai gali padaryti gaisrai? Kaip galima išvengti gaisrų pavojaus?

Austėja, Toma, Aleksandras ir kiti antrojai mano, kad gaisrai gamtai padaro labai didelę žalą: išdega dideli miškų plotai, žūva žvėreliai ir smulkūs gyvūnai, išdega žolė, gali užsidegti ir žmonių namai... Kad taip neatsitiktų, reikia labai atsargiai elgtis su degtukais. Vieni vaikai be suaugusiųjų negali kurti laužo. O pastebėjus gaisrą, reikia pranešti numeriu 112.

Pirmokai taip pat labai rūpinasi gamta, žino, kad be žmogaus pagalbos žiemą sunkiai iškęstų miško žvėreliai ir Lietuvoje žiemojantys paukšteliai. Pirmokai taip pat žino, kad šiukšlių gamtoje žmonės neturėtų palikti.

Štai ką pasakoja *Evelina*: „Žiemą lesinu paukštelius, ant medžio šakos pakabinu lašinių. Kartą, kai lankėmės pas senelius, rinkom šiukšles.“ *Gabija* taip pat neša žvėreliams bulvių, šienelio, morkų į mišką, kuris yra netoli jų namų. O pastebėjusi šiukšles, surenka jas ir deda į maišą. *Karolina* kartu su savo sese Sonata neša žvėreliams maisto, o šalantiems paukščiukams nepagaili grūdų. *Erikas* rūpestingai tvarko Bebirvos upelio krantus, renka šiukšles. O žiemą paukštelius vaišina atlikusiais maisto trupinėliais. *Gitana*, nešdama į mišką maisto žvėreliams, nepamiršta ant medžio šakos pakabinti paukšteliams nesūdytų lašinukų. Ji renka miške šiukšles ir sumeta jas į konteinerį.

„Plunksnelės“ leidėjai: žurnalistų būrelis „Kūrybinės plunksnos vaikai“

Redakcinė kolegija: Evelina Bakutytė, Livija Budavaitė, Karolina Dobilaitytė, Roberta Petkūnaitė, Ovidija Gudžiūnaitė, Kornelija Parnaruskaitė, Gabrielė Stasiūnaitė, Evelina Baranuskaitė, Ernesta Bendikaitė, Martynas Bičiulaitis, Deividas Navakauskas.

Mokytoja Nijolė Jurkšaitienė

Šį laikraštuką taip pat galite pamatyti interneto svetainėse <http://plunksna.visiems.lt>, <http://www.simkaiciai.visiems.lt>

Tel./faksas (8 447) 41 422

Tiražas 50 egz.

PLUNKSNELĖ

ŠIMKAIČIŲ JONO ŽEMAIČIO PAGRINDINĖS MOKYKLOS LAIKRAŠTIS

2011 M. KOVAS Nr.3(7)

Specialus laikraščio numeris, skirtas mokyklų laikraštinių konkursui „Apsidairyk. Žvelk giliau. Tausok.“

Miškas visais metų laikais yra turtingas, gražus ir savitas

Šimkaičių Jono Žemaičio pagrindinės mokyklos jaunių žurnalistų būrelis „Kūrybinės plunksnos vaikai“ nariai uždavė keletą klausimų Šimkaičių girininkijos vyriausiajam girininkui Robertui Šiugždai.

1. Kur ir kokius mokslus esate baigęs?

Esu baigęs A. Kvedaro miškų technikumą (mokiausi ten 1981-1985 m.) bei Lietuvos žemės ūkio akademijos miškų ūkio fakultetą (1987-1992 m.) ir jau 11 metų kaip girininkauju. Ši veikla man tapo ir darbu, ir gyvenimo būdu.

2. Kokiais savo darbo laimėjimais, pasiekimais per šitiek metų galite pasidžiaugti?

Galiu pasidžiaugti miško želdiniais ir išugdytais medynais. Kasmet pasodiname apie 35 hektarų miško. Dalis miško atsinodinama, o dalis sodinama tose vietose, kur jis anksčiau neaugo. Jau tapo tradicija kiekvieną pavasarį su Šimkaičių bendruomene pasodinti, įveisti naujo miško apie 1 ha. O medynų išugdome 100 hektarų.

Tradicinės kasmetinės miško sodinimo tarnos metu (2010-04-24)

Šiame numeryje skaitykite:

Interviu su Šimkaičių girininkijos girininku Robertu Šiugžda – 1 ir 4 psl.
Medžių laiškai žmogui – 2-4 psl.
Mokyklos direktoriaus gyvenimo būdas ir hobi – gamtos saugojimas – 5 psl.
Mokinių kūryba – 5 psl.
Apie konkursus ir akcijas – 6 psl.
Aštuntokai apie žiemą – 7 psl.
Pradinukai gamta kviečia ir džiaugtis, ir ją saugoti – 8 psl.

3. Kokia atsakomybė tenka Jums už miško išsaugojimą? Kokia Šimkaičių girininkijos veikla šioje srityje?

Už miško išsaugojimą yra atsakingas kiekvienas girininkijos kolektyvo darbuotojas, o pastaruoju metu pastebėjome, kad bendradarbiaujant su visuomene, šioje srityje taip pat galime daug nuveikti.

4. Kaip girininkas su kitais miške dirbančiais žmonėmis gali prisidėti prie krašto gražinimo, gamtos vertybių saugojimo?

Prie krašto gražinimo prisidedame kiekvieną pavasarį organizuodami talkas, prisijungdami prie pavasarinės akcijos „Darom“. Prie gamtos vertybių išsaugojimo prisidedame pirmiausia jas inventorindami. Nuolat renkame, kaupiame ir atnaujiname informaciją apie retas, nykstančias ir kitas saugomas rūšis bei jų paplitimo arealus.

Nukelta į 4 psl.

Medžių laiškai žmogui

Sveikas, mielas žmogau,

Rašau Tau laišką, nes noriu papasakoti, kaip mes, medžiai, jaučiamės, kaip mums sunku, kai matome, kas darosi aplinkui... Mes visi norėtume gyventi draugiškame pasaulyje ir būti vieni kitiems naudingi. Juk mes padedame miško augalėliams, žvėreliams ir paukšteliams, kurie visus linksmina savo giesmelėmis. Norėtume taip sutarti ir su žmonėmis. O gal mes norime per daug?

Dabar papasakosiu apie save: aš esu pušis, aukšta, liekna ir išdidi. Mane turbūt jūs pažįstate! Aš stipriai stiebiuosi į dangų ir todėl esu visų medžių aukščiausia. Saulutė mane apdovanoja šiluma ir šviesa. Aš iš viršaus labai daug ką matau. Dažniausiai stebiu žmones ir matau, ką jie veikia vaikštinėdami po mišką. Gera žiūrėti, kai jie elgiasi gražiai: nelaužo medelių, nešiukšlina, nemėto nereikalingų daiktų. Aš galvoju, kad tie žmonės myli gamtą, medžius ir paukščius. Jiems smagu po mišką pasivaikščioti, prisiliesti prie medžio, apkabinti jį ir pasisemti energijos, stiprybės. Tuomet žmogus iš miško išeina pakylėtas, tarsi paukščiu išskrenda. Ir mums, medžiams, labai smagu, kad taip galime žmogui padėti. Tokie žmonės laukiami miške. Gerus žmones mes iš tolo atpažįstame. Jie būna linksmi, daug šypsosi, juokauja...

Bet tenka pastebėti, kad yra ir kitokių žmonių, kurie šiukšlina, atveža į pamiškes ir išmeta jiems nebereikalingus daiktus. Ir dar ilgai būtų užsitęs toks miško šiukšlinimas, jei ne Šimkaičių Jono Žemaičio pagrindinės mokyklos mokiniai. Nuo 2009 metų pavasario mokiniai dalyvauja respublikinėje gamtos švarinimo akcijoje „Darom“, kuri skatina ekologinį mąstymą ir pilietinį aktyvumą. Taip sutvarkytos atokesnės prišiukšlintos vietos miškuose, ir miškingų vietovių pakeleš. Smagu stebėti, kad ir pradinukai dalyvauja šioje akcijoje. Jie labai stropiai renka visas pasitaikiusias šiukšles miške apie poilsivietę „Žaliu taku“. Vyresnieji mokiniai paprastai patraukia toliau - į Degutgirio mišką Raseinių krypties link. Šimkaičių girininkijos darbuotojai padeda mokyklos mokiniams ir darbuotojams pasirinkti labiausia užterštas vietas, kurias būtina sutvarkyti taip, kad džiugintų kiekvieno žmogaus, apsilankiusio miške, akį ir širdį. Visi buvo labai nustebę, kai pirmą kartą dalyvaudami akcijoje „Darom“, talkininkai surinko apie 3 tonas šiukšlių.

Aštuntokai apie žiemą

Pasiteiravome, kokių išpūdžių ir minčių apie šių metų sudėtingas žiemos sąlygas kupini mūsų mokyklos 8 klasės mokiniai.

Štai **Evelinos Baranauskaitės**

netradiciškai atrodantis besmegenis, kurio nuotrauka buvo skirta fotokonsursui „Žiemos išdaigos“ laikraštyje „Mūsų laikas“. Fotografavo besmegenį pati Evelina. O štai jos žiemiški išpūdžiai: „Tik išbėgu į lauką, o ten balta balta, apšerkšniję. Dirsteliu į kaimyno namą. Iš kamino smagiai kyla dūmai, o nuo stogo nutįsė ledo varvekliai.“

Vaikai, sulaukę atlydžio dienų, ridena sniego kamuolius, lipdo iš jų senius besmegenius. Po to juos fotografuoja ir išnčia į konkursus laikraščiuose ☺.

Lukas Girdzijauskas taip pat džiaugiasi žiema, nors kartais jaučia ir nerimą: „Žiemą mėgstu dėl to, kad šiuo metų laiku galima patirti daug įdomių ir smagių nuotykių. Bet žiema yra sunkus metų laikas miško žvėreliams, nes jie neranda maisto ir kenčia alkį arba, kaip dar žmonės vadina, baltąjį badą. Tikriausiai dėl to žvėreliams žiemą visai nėra smagu.“

Martynas Bičiulaitis džiaugiasi, kad yra kas

žiemą rūpinasi alkstančiais miško gyventojais: „Šiais metais žiema šalta ir išpūdinga. Daug rūpesčių ir nesusipratimų sukėlė ir Šimkaičių apylinkės gyventojams: slidūs ar užpustyti keliai, šalčiai, kylantys gaisrai...“

Be to, žiema - sunkus metas ir mūsų apylinkėse gyvenantiems žvėreliams. Gerai, kad Šimkaičių girininkijos darbuotojai pasirūpino jų saugumu ir maisto atsargomis. Ir mes, vaikai, globojame paukštelių ir žvėrelius šiuo sunkiu metų laiku.“

Deividas Navakauskas mano, kad žiemą visi žmonės turėtų jausti atsakomybę dėl paukštelių ir žvėrelių išlikimo: „Žiema – gražus metų laikas. Visur daug sniego, ir, kaip tame eilėraštyje: „balta balta kur dairais“...“

Bet dažnai būna šalta, žvarbu.

Žiema greit išduoda, kuriam žmogui bent kiek rūpi gamtoje gyvenantys paukšteliai ir žvėreliai, o kuriam tai visai nėra motais. O juk šiuo metų laiku žvėreliams bei paukšteliams labai trūksta maisto... Mūsų šeima paukšteliais rūpinasi kiekvienais metais.“

PIEŠINIŲ KONKURSAS „MUMS RŪPI LIETUVOS MIŠKAI“

2010 m. mūsų mokyklos mokiniai dalyvavo Jaunųjų miško bičiulių sambūrio Rėmimo tarybos ir VI „Šiaulių miško urėdija“ organizuojamame respublikiniame jaunųjų miško bičiulių būrelių narių ir mokinių, mylinčių mišką, dailės darbų konkurse „Mums rūpi Lietuvos miškai“. Vasario mėnesį vyko konkursas mokykloje. Buvo atrinkti trys geriausi darbai ir kovo 9 dieną išsiųsti paštu konkurso organizatoriams. Išsiuntėme 5 klasės mokinių: Aldevino Kaspučio piešinį „Darbai miške“ ir Livijos Budavaitės darbą „Miško gyventojai“ bei 6 klasės mokinės Gabrielės Stasiūnaitės piešinį „Miškas po gaisro“. Visų šių darbų vadovė dailės mokytoja metodinė Daura Giedraitienė.

Kovo 26 dieną 5 klasės mokinė Livija Budavaitė dalyvavo baigiamajame etape, kuris vyko Šiaulių miškų urėdijoje. Urėdiją pasiekė net 1000 dailės darbų iš visos Lietuvos. Livijos dailės darbelis „Miško gyventojai“ pateko į 24 atrinktų geriausių darbėlių sąrašą.

Apie įvykusį baigiamąjį renginį detalai aprašoma Šiaulių miškų urėdijos svetainėje <http://www.simu.lt/?s=mrlm.htm>

Deividas Navakauskas, 8 kl.

STIRNAITĖ

Šalta žiemos pūga
Sniegu užklojo girią,
Sušalę medžiai čia
Vėl stovi nusiminę.

Žiūrėk, stirnaitė bėga
Pro miško pakraštėlių,
Kaip nepavargsta ji
Taip greit per pusnį lėkti?

Juk kojos jos plonytės
Įsmigti tuoj pat gali –
Negali ji žvalgytis,
Nes ledas toks plonytis.

Šuoliuodama per lauką
Akimirka sustos,
Iš tolo pažiūrėti,
Kaip grįžti atgalios...

Livija Budavaitė, 6 kl

GAMTOSAUGINĖ AKCIJA

Atsiliepdami į Šimkaičių girininkijos prašymą, mokiniams sugrįžus po Kalėdų atostogų, visą savaitę (sausio 10-14 dienomis) mokykloje buvo paskelbta gamtosauginė pilietiškumo akcija „Gelbėkime miško gyventojus nuo baltojo bado“. Visų klasių mokiniai iš namų sunėšė į mokyklą įvairaus maisto (daržovių, grūdų, šieno ir kt.), tinkamo žvėreliams ir paukščiams.

Sausio 14 dieną po pamokų mokinių sunėštas pašaras buvo nuvežtas į Šimkaičių girininkijai priklausančią Šimkaičių mišką ir supiltas tam skirtoje šėrykloje. Tuo pasirūpino Šimkaičių girininkijos girininkas Robertas Šiugžda. Mokiniai prikrovė pilną girininko mašiną ir džiaugėsi padarytu geru darbu. Visi tikrai suprato, kad žvėreliams ir paukščiams žiemą labai reikia pagalbos.

Ernesta Bendikaitė, 8 kl.

Pavasari miške vyksta ir medelių sodinimas. Tai labai naudingas ir geras darbas. Tomis dienomis susirenka daug žmonių. Vieni kasa duobes, o kiti į jas sodina eglutes, ažuoliukus ar kitus medelius. Klegą žmonių balsai, aidai juokas. Šie žmonės sulauks pagarbos. Jei aš galėčiau, tai nusilenkčiau prieš Jus. Pasodinti ažuolėliai augs labai labai daug metų...

Ar žinote, kiek turi prabėgti laiko, kol užauga tvirtas medis? O ar žinote, koks medis auga ilgiausiai? Ilgiausiai auga – ažuolas, jis gyvuoti gali iki 800 metų, o kai kurie net dar ilgiau... Mes, pušys, eglės ir kėniai augame iki 600 metų. Trumpiausiai auga beržai ir klevai – iki 150 metų.

Įsivaizduojate, kiek praeina šimtmečių, kol mes užaugame? Todėl ir esame tokie didingi.

Iš mūsų medienos žmonės statosi namus, gamina baldus, popierius...

Noriu, kad visi žmonės suvoktų, kaip svarbu saugoti miškus! Aš jaučiu, kad mane suprasite: negalima bereikalingai pjauti medžių, laužyti jaunų medelių. Ir mes jaučiame skausmą! Ne tik dėl savęs kenčiame, bet ir dėl paukštelių, kurie mūsų drevėse ir ant šakelių randa sau prieglobstį.

Juk be mūsų ir jums bus blogai. Tad gyvenkime draugiškai.

Noriu padėkoti žmogui, kuris mane pasodino. Aš džiaugiuosi, kad tokia didelė užaugau.

Žinau ir tikiu, kad žmonės supras, koks turtas slypi miškuose ir juos saugos nuo išnaikinimo.

Didžioji pušis
Evelina Bakutytė, 6 kl.
Ernesta Bendikaitė, 8 kl.

Mieli miško lankytojai!

Aš - sena šakota liepa, augu miško viduryje, apsupta žalių skarotų eglėlių. Prie manęs augo didelės eglės ir daug daug mažų krūmokšnių, kuriose nuo plėšrūnų dažnai prisiglausdavo arba pasislėpdavo mažesni miško žvėreliai. Mano kamiene daug drevių, kuriose gyvena įvairūs paukščiai, lizdus suka voveraitės. Kiekvienais metais drevių vis daugėja. Jaučiu kaip mano jėgos senka, silpsta.

O prisimenu, kokia aš buvau jauna. Augau tiesi, graži. Kiekvieną pavasarį prie manęs baltavo gėlės, dūzgė bitės. Metai bėgo, aš augau vis aukštesn ir kamienas storėjo, plėtėjo.

Graži miško aikštelė. Iš vienos pusės supa gūdus tankus miškas, iš kitos – kalvelė kurioje dažnai rinkdavosi vaikai.

Į mišką atbėgę vaikai mėgdavo prie manęs žaisti. Kartą neklaužados mano kamiene išpjaustė savo inicialus. Jie nežino, kaip man skaudėjo, kaip ilgai gijo žaizdos. Žaizdas pagilino miško paukščiai, geniai. Jos trukdė maisto medžiagoms patekti į šakas ir lapus. Aš susirgau sunkia ir ilga liga. Prabėgus keleriems metams atsirado drevės, kuriose veisėsi vabzdžiai. Vieną vasarą mano drevėje apsigyveno bitės. Jos sulipdė korius ir sunėšė daug medaus. Vabzdžiai, pajutę saldų medaus skonį, dieną naktį dūzgė drevėje. Žiemą į drevę užsukdavo ir voveraitės.

Taip prabėgo mano gyvenimas. Aš noriu paprašyti visų miško lankytojų, kad negalima peiliu ar aštriu įrankiu žaloti augalų kamienų, kenkti gamtai, šiukšlinti. Juk mes esame gyvi ir mums taip pat skauda.

Atsiminkite, kad miškai puošia mūsų gamtą, saugo sveikatą, švarina orą. Medžius ir visus žalius augalus reikia gerbti ir saugoti.

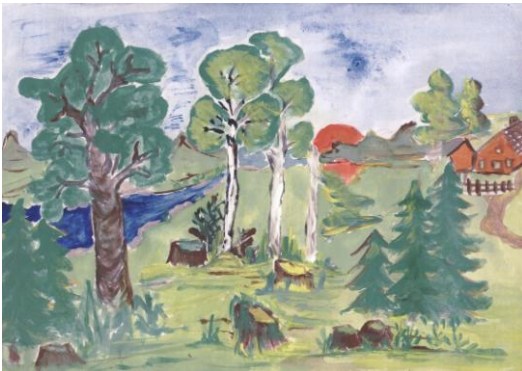
Kiekvienais metais miško darbuotojai plečia plotus, sodina mažus sodinukus, juos prižiūri. Praeitais mokslo metais mokiniai talkino sodinant mišką. Daug naujų jaunų liepaičių ir eglaičių prisodino.

Gamtoje, o ypač miške, žmonės mėgsta ilsėtis, sveikai praleisti laiką. Prisimenu, kai vieną šiltą vasaros vakarą prie manęs susirinko grupė poilsiautojų. Vieni žaidė su kamuoliu, kiti iš sausų žabarų sukrovė didelį laužą. Ant laužo poilsiautojai kepė bulves, dešreles. Vakarienė užsitęsė ilgai. Paskutiniai saulės spinduliai baigė gesti, nušviesdami tik aukštųjų medžių viršūnes.

Poilsiautojai pradėjo ruošti į namus. Laužas baigė degti. Suvirpėjo mano širdis iš baimės, kad gali užsidegti miškas. Tačiau be reikalo drebėjo mano širdis, poilsiautojai tvarkingai užgesino vos smilkstantį laužą, surinko visas atliekas, sudėjo į maišus ir išsivežė. Liko graži, tvarkinga, švari poilsiavietė.

Džiaugčiausi, jei visi taip mokėtų tausoti ir mylėti gamtą.

Mano jėgos senka. Jaučiu, kad ilgai nebegyvensiu. Ne visos šakos pavasarį pasipuošia žaliais lapeliais, o liepos mėnesį kvepiančiais žiedais. Rečiau mane lanko ir miško čiulbuonėliai.

Gabrielės Stasiūnaitės rašiniui iliustraciją nupiešė jos močiutė – Jadvyga Stasiūnaitienė, buvusi mūsų mokyklos direktorė

Ilgai mažčiau ir nutariau rašyti visiems miško draugams, lankytojams laišką, kuriame aprašyčiau savo gyvenimo tragediją.

Baigdama laišką noriu pasakyti, kad mano gyvenimas būtų buvęs daug ilgesnis ir lengvesnis, jeigu žmonės mus labiau saugotų ir mylėtų.

Būkite miško draugais ir mes Jūsų visada lauksime, džiuginsime gaiviu oru, vėsa, paukštelių čiulbėjimu, visomis gėrybėmis, kurias užauginame.

Senoji miško liepa
Gabrielė Stasiūnaitė, 7 kl.

Miškas visais metų laikais yra turtingas, gražus ir savitas

Atkelta iš 1 psl.

Džiaugiamės, kad girininkijos miškuose turime perintį jūrinį erelį, yra meškinio česnako augimvietė. Tai Lietuvos Raudonosios knygos atstovai. Medžiotojai bando aklimatizuoti danielius.

5. Ką primintumėte suaugusiems žmonėms ir vaikams, kurie nori lankytis miške, kad pasirinktų įvairių miško gėrybių, pailsėtų ir šiaip gerai praleistų laiką?

Miškas visais metų laikais yra turtingas, gražus ir savitas. Pavasarį galima mėgautis beržų sula, vasarą – uogos, vaistažolės, rudenį – grybai. Žiemą pagrindinis darbas miške – medienos ruošas.

Žmonių poilsiui girininkijoje įrengtos 4 „atokvėpio vietos“, kuriose galima pailsėti, tam skirtoje vietoje užsidegti laužą.

6. Kokias savybes turėtų jau mokykloje ugdytis mokiniai, kad galėtų ateityje rinktis su darbu miške susijusią specialybę?

Kiekvienam, besirenkančiam miškininko specialybę, turėtų būti būdingi gamtos grožio pažinimo, darbštumo, kruopštumo, noro tobulėti bruožai.

Dėkojame Jums už atsakymus bei didelę meilę miškui ir linkime kuo geriausios sėkmės darbuose.

Anksčiau gamta baugino žmogų, o dabar žmogus baugina gamtą.
(Ž. Y. Kusto)

Mokyklos direktoriaus gyvenimo būdas ir hobi – gamtos saugojimas

Žvejyba ir vandens turinimas žuvimis. Karpiai, lydekaitės, storkiai – šios žuvelės įleistos į Stakių ir Volungiškių užtvankas, kurias pamėgo net iš toli atvykstantys žvejai. Visa ši veikla – tai mūsų mokyklos direktoriaus Leonardo Zakso – laisvalaikio ir atostogų malonūs rūpesčiai. Direktorius yra Stakių žvejų būrelio pirmininkas, taip pat Jurbarko žvejų ir medžiotojų draugijos (ŽMD) valdybos pirmininko pavaduotojas, atsakingas už žvejybą ir žuvivaisą. Iš tolimesnių Lietuvos vietų atvykę žvejai pirmiausia privalo išgyti leidimą žvejybai pas Stakiuose gyvenantį L. Zaksą arba ŽMD Jurbarko skyriuje.

Mūsų mokyklos direktorius teigia, kad žvejyba – malonus užsiėmimas ir suaugusiems, ir vaikams. Todėl ir jo anūkai jau laukia vasaros, kada galės su seneliu valtimi išplaukti į žvejybą.

„Plunksnelės“ informacija

Mokinių kūryba

ŽIEMA ĮPUSĖJO

Jau įpusėjo žiema!
Kelkitės žvėreliai ir vaikai,
Bėkit į laukus,
Ten, kur vėjas pučia...

Kur pražilę medžiai,
Apšarmoję šakas,
Žvaigždėm suspindo
Balto sniego takas.

Ten, kur kelias šaltas
Minkštu sniegu klotas,
Ten, kur baltas baltas
Pilnas sniego šlaitas.

O žiema tuoj baigsis,
Baltos snaigės žus,
Baltaskarės jau nebus,
Pavasaris atbėgs pas mus.

Karolina Dobilaitytė, 6 kl.

PAVASARIS

Ateis pavasarėlis,
Saulutė kils aukštyn.
Šilti jos spindulėliai
Pažadins mus visus.

Sukils pirma žolėlė,
Žibutės sužydės.
Tuojau paskris paukšteliai,
Linksmi jie sučiulbės!

Akvilė Viršilaitė, 5 kl.

PAVASARIS ATĖJO

Jau greit pas mus pavasaris
Į langą pasibels
Su vyturio skambėjimu,
Šakelėmis obels.

Medelių prisodinome,
Nusausinom kelius,
Giedoriams pakabinome
Dailius inkilėlius.

Gegužės kvapniom gelėm
Išpuošime namus.
Šlamėdami medeliai
Linksmi pasveikins mus.

Karolina Dobilaitytė, 6 kl.

GAMTA

Saulutė pakyla aukštai,
Sušildo ji žemę karštai,
Pražysta gėlių žiedeliai,
Šniokščia sraunieji upeliai...

Pučia gavaisis vėjelis,
Judina medžių šakas,
Krenta lietaus lašeliai
Į ištiestas vaiko rankas.

Skrenda visi paukšteliai
Į savo girias,
Būkit, vaikučiai, laimingi,
Saugokit miško valdas.

Edgaras Bakutis, 5 kl.

Eilėraščiams iliustracijas piešė
Evelina Baranauskaitė, 8 kl.